

SAMEN KIJKEN NAAR DE OPEN LUCHT MUSICAL TITANIC (VERSLAG)

Weten dat het aanmerende luxeschip tegen een ijsberg zal botsen en tot op de oceaانبodem zal zinken en er toch met de glimlach opstappen, wie doet nu zoiets? Wel, 56 SKL leden deden dit op 26 augustus jl. We verzamelden tegen 18 uur aan het Rond Punt in Rotselaar vanwaar de bus van Linden Cars ons probleemloos naar het Donkmeer in Berlare bracht. We werden ter plaatse verwelkomd door de geuren van hamburgers en frietwafels, die menigeen van onze leden konden verleiden om de avond vol tragiek zonder honger door te komen.

Een musical, en dan zo maar niet de eerste de beste: 'Titanic', de voltreffer op Broadway, die met vijf Tony Awards op de loop ging en meer dan 800 voorstellingen op zijn palmares staan heeft, is het uitgangspunt voor een openluchtmusical op een prachtige locatie aan het rustige Donkmeer. En wij zullen er bij zijn om ons door dit opwindend spektakel van drama, muzikaal genot en acteertalent te laten verwennen.

Het wordt zowaar nog één van de mooiste zwoele zomeravonden, de verwachtingen zijn hoog gespannen! De omkadering is ideaal, een musical over een zinkende boot kan zich uiteraard nergens beter afspelen dan op het geheimzinnige donkere water. De decorontwerpers zijn ingenieus en creatief te werk gegaan. Het decor is inventief op het water gemonteerd. Het plan van de boot is op canvas centraal en megagroot op het podium uitgetekend. De verschillende scènes spelen zich dan ook af voor dit reuze doek. Links, op een

vaste decoropstelling wordt de boeg van het schip met de stuurcabine en het werkhoekje van de marconist uitgebeeld, terwijl uiterst rechts de machinekamer centraal staat.

De openingsscène is meteen flitsend. Een parade van inschepende geestdriftige passagiers flaneert, uitgerust in waarheidsgetrouwe kostuums al zingend voorbij. Een originele mengeling van arme gelukzoekers en high society-lieden op zoek naar ontspanning en avontuur. De hoop en de dromen van de verschillende passagiers kan je er moeiteloos zelf bij fantaseren.

We moeten even de wereldberoemde film en de bijhorende love-story vergeten want hier wordt het verhaal toegespitst op de oorzaken waarom deze onzinkbare oceaandreus op zijn eerste trip van Southampton naar New York op een dramatische manier geschiedenis schreef.

De kapitein, die ondanks zijn pensioenleeftijd, uit pure ijdelheid deze trip toch wil aanvoeren wordt door de directeur van de rederij White Star, vol van grootheidswaan, voortdurend aangepord om de snelheid te verhogen. De architect van het schip, een personage dat ik persoonlijk te weinig uitgediept vond, kijkt angstig maar besluiteloos toe als de snelheid tot 23 knopen opgevoerd wordt.

Je krijgt een verhelderend inzicht hoe de verschillende klassen hun tijd doorbrengen. De chique eetzaal, het rooksalon, de bekommernissen van de stoker, het wordt allemaal visueel prachtig vertolkt.

De soloscènes konden mij helemaal boeien, de groepsscènes daarentegen vond ik soms compleet onverstaanbaar, en toen ik op een gegeven moment door fonkelende sterren werd afgeleid wist ik dat de magie verdwenen was.

Zoals in elk boeiend verhaal is een romance ook niet veraf, het nieuw gevormde koppeltje heeft een kort solo-optreden dat zich echter zo hoog afspeelt, dat letterlijk en figuurlijk het water te diep blijkt om alles goed te volgen en zich geboeid in te leven in de personages.

Uit het verhaal blijkt dat het een dramatische samenloop van verschillende factoren is die bepalend is voor het definitieve einde van de gigantische reus. De kapitein acht zich superveilig en negeert meermaals de ijsbergwaarschuwingen. Onder druk van de directeur is de opgevoerde snelheid te hoog om tijdig de koers te corrigeren. Het is een pikdonkere nacht, de uitkijkposten kunnen de verreikers niet terugvinden en de architect is zich meer en meer bewust van de poreusheid van de schutwanden en het gebrek

aan voldoende reddingsboten die hij niet verkreeg om het uitzicht van de eerste klasse passagiers niet te storen.

De eigenlijke botsing van het schip met de ijsberg, wat uiteraard het cruciaalste moment van de musical moet zijn, wordt dan eerder op een flauwe wijze voorgesteld door een lichtprojectie van ijskristallen samengaand met een overdonderende knal.

De paniekcènes op de boot daarentegen worden dan weer op een schitterende wijze uitgebeeld, het overzicht tussen 1ste, 2de en 3de klasse komt helemaal tot zijn recht. Het donkere water neemt grandioos de hoofdrol over, het geheel is een spectaculaire weergave van mensen die zich overal panisch op het hellende vlak vastklampen om dan onverbiddelijk in het ijskoude water te belanden. De enkele reddingsboten die verspreid ronddobberen om een aantal opvarenden te redden versterken nog meer het dramatische effect. Als triomferende slotscène wordt het decor volledig verhuld achter een gigantisch watergordijn (waar daags ervoor nog een panne in de pompen voor een onverwachte douche voor de eerste rijen gezorgd had!) ondersteund door een knallend vuurwerk.

Chapeau voor al die mensen die dagelijks vol enthousiasme prachtig werk afleveren. Ik heb beslist gecharmeerd genoten van het prachtige schouwspel maar bleef een beetje op mijn honger zitten wat betreft de muzikale verwachtingen , vooral bij groepsscènes. Ik ben absoluut geen muzikale kenner maar had toch de indruk dat bepaalde Nederlandse teksten niet echt het ritme van de muziek syncroom konden volgen. Dit is een louter ik-verhaal, anderen denken hier misschien heel anders over, gelukkig maar, wat zou het leven vreselijk saai zijn moest iedereen het over alles eens zijn!

Groetjes

Monique Leempoels